

CLAIRE HENNESSYOVÁ

Sorbetové dievča

COO
BOO

Štíhla.
Dokonalá.
Zdrvená.

Sorbetové dievča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Claire Hennessyová
Sorbetové dievča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sorbetové dievča

CLAIRE HENNESSYOVÁ

COO
BOO

September

PRVÁ KAPITOLA

Nemyslite si, že som strážny anjel. Nemám krídla, neznie tu nebeská hudba ani neseďím na mäkkom obláčiku. Sme tu len my dve so šéfkou (nie je to božská bytosť, nedomýšľajte si). Ide o úlohu. Moju prvú. Dúfam, že bude jediná.

„Jednej duši treba pomôcť,“ hovorí mi šéfka, či vlastne mi adresuje túto myšlienku, pretože reč je úplne iná, keď nemáte telo.

„O čo presne pôjde?“ pýtam sa. Očakávam niečo veľmi závažné, problém, o akom sa píše v románoch o krutých osudoch a v bulvárnych časopisoch.

„Volá sa Julia,“ pokračuje šéfka. No ako tušíte, nie je to pre mňa tá najdôležitejšia informácia.

„Dobre. A čo sa jej stalo?“ Chcem skôr vedieť, či dostanem nejakú správu, záznam udalostí od odborníkov na medicínu, tých nafúkancov, ktorým by človek najradšej vrazil pästou do tváre.

„Na tom nič nie je, ak niekto potrebuje pomoc, Annabel.“ V jej hlase cítim zmierlivý tón a to je to posledné, čo teraz potrebujem. Ak by som nemala oči o dva metre nižšie, asi by som ich v tej chvíli prevrátila.

„No dobre, lenže väčšina ľudí, ktorí potrebujú pomoc, nik nepomáha...“ Tu som sa zasekla. Ani totiž presne neviem, čím teraz som.

„Sprievodcovia duše?“ pomáha mi šéfka, čo ma opäť núti prevrátiť oči.

„... takí ako *ja*. Čo mám urobiť, aby som jej pomohla? Čo sa jej stalo?“

„To si musíš zistiť sama.“

„Vy mi nič nepoviete?“

„Najprv ju len pozoruj. Spoznaj ju. Budeš vedieť, čo si myslí, a čím dlhšie s ňou budeš, tým lepšie budeš cítiť, čo ľudia...“

„Koľko času na to budem mať?“ Vyzerá to ako beh na dlhé trate. „Netreba radšej niekoho iného odradiť od skoku z mosta alebo niečo podobné?“

Ak by šéfka mala tvár, v tej chvíli by sa usmiala. „Práve toto dievča ťa potrebuje.“

„Celkom iste nie niekto iný?“

„Presne ona.“

„Určite máte aj niekoho iného, komu potrebujete pomôcť.“

„Komu *ja* potrebujem pomôcť?“ Odrazu mi vyskočí pred očami obraz, na ktorom takmer jasne vidím, aká by bola, keby ostala nažive. Dívajú sa na mňa ponad svoje okuliare. „Toto nerobíš pre mňa, Annabel.“ Zvyčajná taktika: vyslov meno toho, s kým sa rozprávaš, aby vznikol dojem, že ti na ňom záleží. No na mňa to neplatí.

„Budeš jej pomáhať, aby si pomohla sebe.“

Nuž, to je pravda. Daj mi úlohu, a ak ju splním, dosiahnem, čo si želim. Nerobím to preto, že mám také dobré srdce.

Moje srdce, moje srdce, moje malé patetické srdce.

Už sú to tri týždne, odkedy prestalo biť.

DRUHÁ KAPITOLA

Nechcem vás sklamať, ale nepredstavujte si, že môžem vletieť rovno do Juliinej izby alebo že sa v nej už vznášam, *zjednotená s celým vesmírom* či niečo podobné. Keď šéfka prikývne, že toto je dievča, ktoré mám na starosti, v tej chvíli sa ocitnem *pri nej*. Zdá sa mi, že v tejto izbe sa jej nič zlé nemohlo stať.

Prvý pohľad môže byť klamlivý, no v miestnosti je knižnica plná vážnych vecí – novín, časopisov a kníh s témami ako Blízky východ a dejiny vzdelávania žien. Je tu uprataný stôl, notebook s otvoreným programom Microsoft Word, otočná stolička s vlneným svetrom, prehodeným cez operadlo. Predstavujem si, aký je teplý.

Tu asi nebýva dievča, ktoré by rodičia zanedbávali alebo ktoré by blicovalo, ani to tu nevyzerá, že by tá dievčina mohla mať problém s drogami. Tento dojem mám už od začiatku a zdá sa mi, že tu len strácam čas – je to len nejaká hlúpa skúška, ktorou mám prejsť. No vtom vojde ona.

Do očí (ak by som ich mala) by mi udreli dve veci. Prvá: toto dievča poznám. Druhá: je tučné.

Mám ju zachrániť pred obezitou a to vôbec nie je smiešne.

To dievča sa volá Julia Jacobsová, a ak vám zišlo na um, že

to meno by bolo vhodné pre novinárku, tak ste trafili do čierneho. Práve v tejto chvíli, keď sa september už chýli ku koncu a príjemné letné počasie sa končí, Julia intenzívne myslí na školu – na úlohy, učiteľov a testy, ktoré budú na záver roka, no najviac premýšľa o prípravách školského časopisu. Spomenula som si, že Julia je zástupkyňou šéfredaktorky a Lorraine, šéfkla časopisu a jej kamarátka, rieši problém s učiteľmi, ktorí nesúhlasia, že chce uverejniť článok o samovražde.

Len nech toto dievča nemusím odhovárať od samovraždy, lebo Bohu prisahám (aj keď som si istá, že neexistuje, pretože po troch týždňoch by ste spolu s každým umierajúcim predpokladali, že dá o sebe vedieť a porozprávame sa), na toto nemám energiu.

Príblížim sa k Julii, načiahnem sa a podarí sa mi napojiť na jej myšlienky: je zaujatá úvahami o Lorraine a o článku, chce, aby sa problém s ním vyriešil a oni mohli slobodne písať. *Sloboda tlače*. Je skutočne?

No, poznám ju. Kedysi som ju poznala. Boli sme na rovnakej škole, keď som tam ešte chodila. Teraz je v piatom alebo šiestom – maturitnom ročníku. Už je dospelá. Pamätám si, že pred rokom či dvomi sa Julia v škole veľa hlásievala. A nebola tučná, vôbec nie taká, aká je teraz. Nevyzerala však ani chudá a medzi stehnami nemala medzeru. Bola štíhla. Mohli ste ju označiť týmto milosrdným slovom, akým sa opisujú ľudia, ktorí nie sú ani tenkí, ani tuční.

Odrazu sa zo susednej izby ozval plač, prenikavý a naliehavý nárek. Julia z pravého pleca zhadzuje tašku so školskými vecami a znovu odchádza. Som jej v päťách. Je tam dieťa.

Cítim niečo podobné ako vzrušenie. Teda takto je to. Tu je tá príčina. Má dieťa. Je jednou z tých biflošiek, ktoré si myslia, že im sa to nemôže stať. Rozhodla sa, že si dieťa nechá, no je to také ťažké, že je na pokraji zrútenia...

Všetko sa tým vysvetľuje – že pribrala, že jej nejaká vyššia moc poslala pomocníčku. No keď dieťa vezme do náručia, viem, že je to jej sestrička. Grace.

Ukázalo sa, že i keď som nehmotná, sklamanie ma ťaží.

„Pssst, Grace,“ tíši ju Julia a ja cítim, že je trochu mrzutá, pretože si musí robiť úlohy a bábätká pre to nemajú pochopenie, no napriek tomu má malú rada, veď je taká roztomilá. Ešte si nemôže požičiavať Juliino oblečenie ani sa vypytovať na chlapcov alebo rozprávať príbehy.

Možno by som Julii lepšie rozumela, keby som aj ja mala sestru a vedela by som presne, ako sestry môžu ublížiť, no z nej nič zlé necítim. Chcem sa už odtiaľto dostať preč. Neznášam, keď mám okolo seba takých ľudí, ktorí všade rozhadzujú oblečenie a nevedia sa ovládať.

Dívam sa na farebné plagáty na stene v detskej izbe a zdá sa mi, že niektoré písmená akoby jasnejšie žiarili. A tak skúšam rozlúštiť, či tie jasnejšie dávajú zmysel. *Sleduj.* Áno. Vďaka, šéfka.

TRETIA KAPITOLA

Čo sa deje:

1. Keď Julia utíši diéta, vracia sa do svojej izby, sadá si k počítaču a kliká na rozličné stránky s očami prilepenými na obrazovku, tak ako iní ľudia sledujú porno stránky alebo fotografie, ktoré na net zavesili anorektičky. Pás na sukni sivej školskej uniformy sa jej hlboko zarezáva do brucha a ja si viem aj bez pohľadu na ňu predstaviť, že tam po ňom má červený kruh. Myslím si, že má takých kruhov na tele viac. Je to nechutné.
2. Po celý čas myslí na úlohy a časopis, neskôr na šéfredaktorku Lorraine a chlapca, ktorý sa volá Gavin. Potom zrazu ten pocit krivdy a zase sa jej myšlienky vracajú k úlohám. Chvíľu dúfam, že ju stresuje posledný ročník a blížiac sa skúšky, ktoré rozhodnú o jej budúcnosti, a preto je taká rozhádzaná, no tak to nie je. V jej ťažko skúšanej hlave sa ani nemihne myšlienka na samovraždu.

3. Julii prichádza správa od jej najlepšej kamošky Deb. Týka sa párty, ktorú plánovali na víkend. Ak si dobre spomínam, na piatok. *Čau, všetkým som povedala, že o ôsmej, takže ak by si prišla o siedmej, mohli by sme si už predtým niečo vypiť. S dospelákmi bude problém, mamina vravela, že určite nemôže prísť domov načas, ale „našťastie“ oco a Štetka nám budú „robiť dozor“ (má Štetka už vek na to, aby bola za niečo zodpovedná??). Keď máš 18, všetci ťa začnú považovať za dospelú, ale pre rodičov si stále iba hlúpe DECKO.*
4. O dve minúty neskôr je tu ďalšia správa. *Prepáč, že tu hysáčim, ale ŠTVE ma to. Dxxx*
5. Tie správy akoby ma bodali. Nevieam, či je to preto, že si na Deb nespomínam ako na niekoho, kto by bol mojou krvnou skupinou (už si ju ani neviem poriadne predstaviť), alebo preto, že sa jej Julia zdráha odpovedať. Cíti sa čudne, akoby jej bolo zatažko napísať krátku odpoveď: *O siedmej bude fajn. To s vašimi je škoda, ale aj tak sa budeme baviť, o.k? Tak zatiaľ sa maj!*
6. Keď Julia dopíše túto odpoveď, bez nálady schádza dolu do kuchyne a zapne kanvicu. Kým čaká na horúcu vodu, zje balíček chrumiek. Syr a cibuľa. Smrteľná kombinácia. Otvára si ďalší balíček. Urobí si veľkú šálku instantného kakaa, siahne do skrine a vyberie ďalší balíček chrumiek a potom ešte jeden. Napokon sa vracia do svojej izby.
7. Keď si líha do postele – pri vyzliekaní sa na nej všetko trasie, no našťastie sa rýchlo zahalí do vrecovej nočnej košele –, je v koši šesť prázdnych obalov od chrumiek.

Zjedla ich po večeri a po keksoch s čajom, ktoré si dala neskôr. Juliini rodičia sa nerozumne každý večer striedajú a pripravujú čaj a kekсы pre celú rodinu.

Čo z toho vyplýva:

1. Je tučná. Priberá, pretože priveľa je, nevie sa ovládať. Je to otrasné.
2. Veľmi by som chcela mať inú úlohu.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Chceš sa vzdať?“ pýta sa ma šéfka. Nevysloví to. Myslí si to, ale jej myšlienky sú presnejšie, ako myšlienky zvyčajne bývajú, keďže sú voľnejšie a nie vždy sa sformujú do viet. Ja už som prostredníctvom Julie zistila, aký zmatok môže byť v cudzej hlave.

„Nie celkom. Iba nechcem pomáhať jej.“

Toto miesto (je to vôbec miesto?) tvorí množstvo dojmov. Šéfku nevidím, ale viem, že tam je. Vnímam aj iných, ich hlasy mi znejú ako tichý šum, akoby sme mali stôl vo vzdialenom rohu kaviarne.

Nevznášame sa, ale ani nestojíme na zemi. Otázka *kde?* sa do tejto situácie vôbec nehodí, akoby bola v úplne inom jazyku.

„Je to tvoja úloha, Annabel. Dali sme ju tebe.“

„Ona pomoc nepotrebuje! Možno plán stravovania, ale takúto pomoc nie. Veď, preboha, stačí, ak sa prestane napchávať.“

Moju zmienku Boha nekomentuje a ja mám pocit, že aj na tomto mieste je to iba slovo. Namiesto toho pokračuje: „Vieš, že to nie je také ľahké.“

Jej tón sa mi nepáči. „Ako to mám vedieť? Prečo práve ja?“ Keby som mala ruky, už by som si ich bojovne dala vbok.

„Veď ty vieš prečo. Vždy je za tým viac, ako sa spočiatku zdá.“

A sme doma. Dôležitý je obsah, neposudzuj knihu podľa obalu, bla, bla, bla. Ktovie ako dlho je už šéfka mimo reálneho sveta, kde to tak robí každý. Tak to funguje.

Ak sa niekto v reálnom svete pozrie na človeka, ako je Julia, pomyslí si: *slaboška*. Onálepkuje ju: *lenivá*. Ludia si uvedomujú, že niekto je tučný, a presne vedia, prečo je to tak. Aj ten politicky najkorektnejší človek to vidí, no na verejnosti drží jazyk za zubami. Každý vie, čo znamená byť tučný – je to zlyhanie.

„Takže mi nedáte inú úlohu?“ Veď musí existovať aj niekto iný. Vybrať sa dá z celej planéty s miliardami duší, ktoré potrebujú pomoc. Chcem už, aby bolo po tom, a získať to, čo potrebujem.

„Taká možnosť, žiaľ, nie je.“

„Prečo?“

Chvíľu si myslím, že z nej možno dostanem nejakú múdru odpoveď, no namiesto toho prichádza jednoznačné: „Toto je tvoja úloha.“

No určite.

„Takže zostaneš s ňou. Spoznávaj ju. Prinúť ju, aby počúvala.“

O chvíľu bude ešte nejaké *alebo*, viem to naisto, cítim to. „Alebo môžeš skončiť.“ A dostala ma.

„Zostanem pri nej,“ odpovedám.

Očakávam, že teraz bude nasledovať nejaká rodičovská reakcia – povie mi, že som skvelá a že je na mňa hrdá, pretože som prijala tú úlohu, alebo niečo v tom zmysle. Alebo že sme práve dospeli k *významnej dohode*.

No namiesto toho nasledoval záblesk a síce nič nevidím, ale viem, že tu už nie je a debata sa skončila. Stretieme sa inokedy, lebo zrejme aj dospeli v inom svete sú presvedčení, že *pravidelná kontrola* je potrebná. Akoby všetci mali rovnakú príručku o tom, ako dosiahnuť, aby naše životy – a smrť – boli v súlade s ich čudnými predstavami o tom, ako sa máme zdokonaľovať. Byť čoraz lepšími. Uzdravovať sa. Aj keď na to posledné už nemáme šancu.

PIATA KAPITOLA

Julia sa pripravuje na oslavu u Deb. Pred zrkadlom si skúša rozličné kúsky oblečenia. Dnes sa jej už podarilo vykašľať sa aj na to klamstvo o počte kalórií „odporúčaných ženám“, ktoré je v tabuľkách s malým písmom na obaloch, takže pohľad do zrkadla pri výmene oblečenia by pre ňu nemal byť nijakým prekvapením.

Tučná. Tučná. Tučná.

Stojí tam v spodnej bielizni, jednoduchej bielej podprsenke a nohavičkách. Keď sa prali s ďalšími vecami, postupne stratili svoju pôvodnú bielu farbu a už nie sú sviežo biele. Predtým mala oblečené rifle, takže ešte stále na nej vidno odtlačky pása z nohavíc – sú to tenké ružové kruhy okolo celého drieku. A na bruchu má odtlačenú aj sponu z opasku.

Brucho sa jej začína dvíhať už pod prsiami. Tam, kde by jej mali vytrčať rebrá, tie úžasné kosti, je iba tuk. Celé sa jej vydúva, no je iné ako tehotenské brucho, ale rovnako nápadné. Keby som vedela vracať, nebránila by som sa. Keď tučný človek kráča, všetko sa na ňom trasie. Hora tuku.

Ružové mäsité stehná sa jej o seba obtierajú, sú samá celulitída a ochabnuté svalstvo. Lýtka má ako huspeninu. Aj ony sa pri pohybe natriasajú. Ako takto môže žiť?

A predsa ju prekvapí, že je až taká tučná, akoby si to doteraz ani neuvedomila. Možno jej už zišlo na um, že jedáva viac nezdravých jedál, ako je pre ňu dobré, to pre ňu asi nie je nijaká novinka. Takisto tušila, že trochu pribrala, ale nevedela, že je to až také hrozné a viditeľné na prvý pohľad.

Je mi jej vlastne teraz trochu ľúto. Len trochu.

A potom mi napadne: nie som to ja? *Prinúť ju, aby počúvala.* Som na ňu už napojená?

Skúša si iné veci. Rifle, iné ako tie, čo mala predtým, krajšie, a k nim to červené etno tričko, ktoré je dosť voľné a neprilieha k telu, takže je to presne to, čo jej pristane, a pritom nemusí nič nikomu dokazovať. Človek presne nevie, aká je tučná, vie iba, že nie je štíhla. Ale rifle sú jej priúzkke. Skúša vťahovať brucho a zadrží dych, ale gombík sa nedá zapnúť. Skúša to zo všetkých síl a podarí sa jej dostať polovicu gombíka do dierky, ale potom jej vyklázne z prstov.

„Doriti!“ zahreší. Už dávnejšie tieto rifle nemala na sebe. Zbehli sa pri praní, myslí si. Výhovorka má veľkú moc. Pokúšala som sa zaklopať jej na čelo a zistiť, či mi porozumie. *Nezbehli sa. Ty si väčšia.*

Nie som si istá, či ma vníma. Skúšam to ešte raz a naliehavejšie. Chcem jej pomôcť. Nech o tom vie. Nech to sama vidí.

Vzdychne a snaží sa vyzliecť si tie rifle. Oblečie si tie, čo mala dnes, tie sú jej aspoň dobré. Podľa Julie sú rifle, ktoré sa zarezávajú do kože, v pohode. Tie, čo má na sebe, nie sú nič moc, no ujdú.

Znovu sa pozrie do zrkadla. „Lepšie to už nebude,“ hovorí a tvári sa pritom odhodlane. Usmeje sa. Ťažko povedať, či už tak podľahla sebaklamu, že tomu uverila.

ŠIESTA KAPITOLA

Kamarátka, ktorá robí tú oslavu, je Deb, Deborah Keenanová. Keď sa už Julia blíži k jej domu, spomeniem si na ňu. Cez každú prestávku Deb jedla čokoládovú penu. Vôňa čokolády sa šírila po celej triede. Deb bola štíhla, ale na disciplínu kašľala.

Keď prichádza Julia, Deb prežúvajúc otvorí dvere a povie: „Ahoj! Poď ďalej.“ Akoby to bolo treba hovoriť niekomu, koho si pozvala na párty a kto na ňu práve prišiel. A vtom pocítim niečo iné, no dotykom si to nemôžem overiť.

Objímu sa a Julia vchádza dnu – je nervózna, žalúdok sa jej búri, dlane má spotené. Možno sa potí, lebo je tučná.

„Už tu je aj niekto iný?“ pýta sa.

„Ešte nie. Lorraine je už na ceste sem.“ Deb sa obzerá, akoby hľadala publikum, hoci sú tam len ony dve, a potom sa nakloní k Julii. „Mám novinku. Rozišli sa.“

„Čože?“ Julia ju počula, ale nechápe. Akoby jej práve oznámila, že oblohu tvorí najmä šľahačka.

„Je to tak.“ Deb prikývne a vyžíva sa v tom, že to vie a že to môže niekomu povedať. „Gavin a Lorraine už nie sú spolu. Definitívne sa rozišli.“

„Zasa sa dajú dokopy. Vždy to tak je.“ Julia tým v sebe niečo potláča. Robí to pre svoje dobro.

Deb krúti hlavou. „Nie. Je to definitívne. Dnes som sa rozprávala s Lorraine a povedala mi, že vlastne sa rozišli už pred týždňom. Pamätáš si, ako bol ticho v pondelok na stretnutí redakčnej rady?“

Julia si na to spomína, no vtedy si to vysvetlila tak, že Gavin nechápe Lorrainino nadšenie z toho, že uverejnia článok o samovražde. Krátky pohľad späť: Julia pohľadom skúma ostatných členov redakčnej rady a dúfa, že nikto z nich neprišiel o niekoho zo svojich blízkych pre samovraždu a že Lorrainin zámer im pripadá necitlivý. „Áno,“ povie odovzdané.

„Takže sa rozišli a rozhodli sa, že to ešte nikomu nepovedia, ak by sa náhodou dali znovu dokopy.“

Zrejme sa to už stalo. Julia si spomína na hádky, na napätie medzi nimi v škole alebo na redakčných radách, občasné konflikty, ktoré sa rýchlo urovnali. Na chvíľu sa jej spomienky pomiešajú s mojimi, a tak si spomeniem, že Gavin a Lorraine chodili spolu od svojich štrnástich rokov, a preto boli ako starí manželia medzi tínedžermi. V posledných mesiacoch to však medzi nimi škripalo. Julia zakaždým zaregistrovala svoje obavy o oboch z nich, no malé plamienky nádeje, ktoré sa zakaždým objavili, vždy vedela v sebe uhasiť.

Takže ten chlapec sa jej páči. Ja som chlapcom nikdy neverovala veľkú pozornosť, no Juliine myšlienkové pochody mi k nej otvárajú ďalšiu cestičku. Pochopila som: priťahuje ju, obdivuje ho, je do neho zaľúbená... a trvá to už dlhšie.

Chudera. Nemá nijakú šancu.

„Ale ak je to iba týždeň...“ povie Julia, aby presvedčila samu seba. „Možno si to ešte rozmyslia.“

„Nie, Lorraine mi povedala, že je to *definitívny* koniec.“

„To ona sa s ním rozišla?“ Julia chce, aby to bolo Gavinovo

rozhodnutie, ale také niečo sa neodváži vysloviť. Akoby vedela, že si nemôže dovoliť snívať, že sa také niečo stane. Rozumné dievča.

„Asi sa obaja dohodli.“ Deb prevrátila oči. Vie, že v skutočnosti takáto dohoda nie je možná. Je to údajne Juliina najlepšia priateľka. Môžem sa na chvíľu napojiť na Debinu myseľ? Nebudem vedieť, či to, čo tam objavím, sa mi môže podariť vďaka napojeniu na Juliu, alebo je to tak veľmi na povrchu, že nie je ťažké k tomu získať prístup. Takže: Deb Keenanová, odborníčka na vzťahy, doteraz chodila až s dvomi chalanmi, no potom sa jej rodičia rozviedli a z nej sa stala cynická znalkyňa vzťahov.

V obývačke je všetko pripravené na oslavu – stôl zaprataný jedlom, oriešky a chrumky obalené v soli, nasiaknuté tukom. Presladené čokoládové keksíky (obyčajné, nie s marišou, títo ľudia dbajú na zdravie a nikdy by neponúkali niečo so zakázanými prísadami. Ani im pritom na um nepríde, aké škodlivé sú tie legálne prísady v nich). Farebné kyslé gumené hadíky, ktoré človeku nedovolia prestať ich jesť a potom to ľutuje. Farebné fondánové cukrovinky. Nevie, či sú prejavom Debinej nostalgie za detstvom, alebo jej *ironie*, ale ani jedna z týchto možností mi nie je sympatická.

Julia ani Deb nevnímajú toto pokušenie, toto nebezpečenstvo, ktoré na ne zblízka číha. Julia premýšľa, ako by predĺžila rozhovor na tému Gavin a Lorraine bez toho, aby bolo jasné, o čo sa to usiluje. „A Lorraine je našťvaná?“ spýta sa napokon.

Kým Deb rozmýšľa nad odpoveďou, nakloní sa nad stôl a naberie si do dlane za hrst slaných arašidov. „Čo ja viem? Iba dnes ráno mi poslala esemesku a ja som jej potom zavolala, ale neplakala ani nič také, no...“

„Určite bude našťvaná,“ hovorí Julia. Myslí na Lorraine ako svoju kamošku, Lorraine, s ktorou spolupracuje na časopise. Hovorí si: chúďatko.

Ozýva sa v nej hlas, ktorý nechce počuť. Je slabý, no skutočný. Ten hlas jej našepkáva: Lorraine už považuje svoj vzťah s Gavinom za samozrejmosť, nezaslúži si ho, ale ty áno, ty si ho zaslúžiš, ty áno.

Nesúhlasím s tebou, Julia. Ale teraz ma asi nevníma. Možno sa už zmenila. Možno sa celý jej život budem musieť usilovať, aby ma počúvala.

„No,“ hovorí Deb, „myslím si, že vie, že je to pre jej budúcnosť najlepšie, ale aj tak sa trápi.“ Pokrčí plecami. „Tak to už býva, no nie?“

Julia prikyvuje, akoby vedela, o čom Deb hovorí. No nevie. Nič také ešte nezažila. Musí prehltnúť niečo neprijemné a nesmie o tom premýšľať. Mne zišlo na um, či ide len o tento neprijemný rozchod, o to, že jedno hlúpe dievča sa napcháva prázdnyimi kalóriami? Aká hrozná strata času.

„A, ozaj,“ pokračuje Deb, „vieš, s kým teraz chodí Maria?“

Julia sa musí prinútiť pokračovať v tomto rozhovore.

„Ktorá Maria?“

„Tá nová,“ povie Deb. To ma rozruší, hoci neviem prečo.

„Aha, no jasné,“ hovorí Julia. Je v tom niečo pozitívne – sympatia. *Maria by bola pre teba lepšou priateľkou ako Deb, Julia.*

„Tak ona chodí s Patrickom,“ pokračuje Deb. „Nech sa jej darí.“

Debine myšlienky zasa iba klžu po povrchu. Predtým s Patrickom chodila ona a rozhodnutie, že sa rozídu, nebolo obojstranné. Ale z toho, čo hovorí, a nie z toho, čo si pripúšťa, usudzujem, že ten rozchod zranil skôr Debinu pýchu ako jej srdce. Hovorí Julii, ako sa dozvedela, čo povedali Patrickovi kamaráti, a že si ľudia dokonca mysleli, že sa jej to dotkne a že hoci je Patrick fajn, nie je to ten najúžasnejší chlapec na svete...

Keď Deb ďalej rozpráva a útržky jej reči vynášajú na povrch ďalšie informácie, zisťujem, že aj ona prispieva do školského

časopisu. Má na starosti poradňu. Je to oblasť, pri ktorej si treba zachovať anonymitu, no každý vie, že poradkyňou je ona, najmä preto, že to má štavu, takže je to zábavné čítanie, ale zároveň tomu chýba súcit a empatia k človeku, ktorého niečo trápi. Juliu trochu aj zaujíma, o čom jej Deb rozpráva, no jej myšlienky krúžia okolo Lorraine, potom zablúdia ku Gavino-
vi a zasa sa vrátia k Lorraine.

Julia sa načiahne a vezme si do dlane niekoľko kyslých gu-
mených hadíkov. Najprv im odhryzne hlavy, potom zje aj telá. Predtým však z nich zlíže kyslastý cukor a potom ich rozžuje. Prvý je zeleno-oranžový a chutí ako bežný cukrík s ovocnou príchuťou, ale od chuti čerstvého ovocia má ďaleko. Hryzie, prežúva, prehltne a už je to v žalúdku.

Pokúšam sa nemyslieť na to a zasa počúvam, čo trepe Deb o tej novej, o Marii. „Mám sa s ňou porozprávať? Veď ona tu nikoho nepozná a my už vieme o sebe takmer všetko... niekto by sa s ňou mal porozprávať.“

Oni už vedia o sebe takmer všetko. To je ten problém. V Richmondskej škole sú nové dievčatá vzácnosťou. Je to malá škola. Študentov si udržia a nenechávajú ich odísť inam. Aj ja som tam mohla nastúpiť, až keď sa niekto odsťahoval do inej krajiny.

To znamená, že Mariu mohli prijať iba preto, že niekto iný natrvalo odišiel. Pretože niekto dlho nechodil do školy, až napokon – no, veď viete. Skončil svoju životnú púť. Je teraz tam hore.

Musím odtiaľto zmiznúť.

SIEDMA KAPITOLA

„Tak mi to vysvetlite,“ poviem zlostne, „toto je ten skvelý plán? Mám pomôcť tomuto dievčaťu skamarátiť sa s niekým, kto mi ukradol život?“

Šéfka mi neodpovedá a ja si uvedomujem, že všetky naše stretnutia chcela ona, nie ja. Kamkoľvek prídem, ona tam nie je a o chvíľu už ani ja. Som pred vchodom do nášho domu.

Presťahovali sme sa, keď som začala chodiť do Richmondskej školy, a bývali sme blízko nej, pre prípad, že by som mohla ísť na vyučovanie. V tom čase som však už bola v nemocniciach alebo krátko po prepustení z nich. Boli to nemocnice v okolí, ale aj inde – také, kde si lekári mysleli, že ma *vylicia*. Presne to som nepotrebovala. Náš dom stojí osamotený a je obklopený úžasnou krajinou, ale nič iné tam nie je. Kopce v tejto temnote pôsobia, akoby boli bližšie, než v skutočnosti sú, a zelené polia vôbec nevidno. Na mňa to veľmi nezapôsobilo, no moji rodičia sa nadchýnali. Príroda. Pre mňa to bolo niečo, v čom sa vyžívajú len dospelí.

Ja nemôžem uprieť svoj pohľad na nič, ale zdá sa mi, že ten dom uprene hľadá na mňa. Krémová farba zosivela a začína praskať, na parapetoch sa už odlupuje a niekde sú na nej škra-

bance, napríklad tam, kde Imogen tlačila svoj bicykel do úzkej medzery medzi domom a ockovým zaparkovaným autom. Sú doma, mama aj Imogen, hádam sa dostanem dnu aj ja. Možno sa mi to už podarilo a ani som si neuvedomila, že som už splnila svoje poslanie a Juliu som ochránila pred ňou samou.

Pokúšam sa pohnúť z miesta, ale nejde to. Nič sa nedeje. Usilujem sa tlačiť, no nemám čím, keďže nemám ruky ani nohy – som tam iba ja a to nestačí. Ten pocit ma ochromil. No keď sa obrátim a pohnem sa smerom späť, funguje to. Je to, akoby mi dom unikal do diaľky, a keď sa k nemu chcem znovu priblížiť, akoby som narazila na kamenný múr.

Prečo nemôžem dnu? Pýtam sa ticha okolo mňa, pretože šéfka tu nie je.

Tlačím a tlačím, no znovu sa zaseknem. Nič nepomáha. Obraciam sa vľavo a vpravo k iným domom, kde žijú susedia, s ktorými som sa nikdy nerozprávala. Viem, že by som sa mohla dostať do ich domov, keby som chcela, ale tam sa mi nežiada. Z domu na konci ulice, čo má veľkú záhradu a o stenú opreté bicykle, cez pootvorené vchodové dvere preniká hlasná hudba. Je to pozvánka, aby ľudia vošli dnu na oslavu.

Z ukričanej piesne zachytávam dve slová. *Príliš. Skoro. Príliš. Skoro.* Tých slov je tam veľa, no tieto pre mňa majú osobitný význam. Pochopila som. Hlúpy vesmír, správe rozumiem.

ÔSMA KAPITOLA

Som znovu na Debinej oslave, kam som sa nakoniec vrátila po neúspešných pokusoch vojsť cez tie dvere. Debin otec dozerá na zábavu, ktorá sa medzitým už rozprúdila. Má po štyridsiatke, považuje sa za mladého a jeho nová žena Sylvia ho tak vníma tiež. Volá sa Dermot Keenan a je novinárom, čo možno vysvetľuje, že ho zaujala Lorraine. Je rád, keď mu ľudia venujú pozornosť.

Lorraine je tenká a drobná ako vtáča, takže si želám, aby spôsob, akým teraz existujem, skôr pripomínal lietanie a nie iba *bytie*. Zase rozpráva o tom článku o samovražde v školskom časopise, o ktorom rozmýšľala aj Julia.

„Nikto ten článok vlastne ani nečítal,“ hovorí. „Vyberajú z neho veci, ktoré sú úplne mimo kontextu.“

Krúti hlavou ako človek v jeho veku nad svetovým problémom. Na chvíľu sa vkradnem do jej myšlienok, aby som o tom zistila viac. V článku je veľa podrobností a zdá sa, že práve to je problém. Učitelia si myslia, že môže študentov k samovražde motivovať, akoby to bolo to najdôležitejšie, čo na samovraždu treba.

Na opačnej strane izby ich rozhovor na pol ucha počúva Ju-

lia. Pán Keenan („Nevolaj ma pán Keenan, tykajme si, ja som Dermot,“ navrhuje Lorraine) rozpráva niečo o slobode tlače a pridáva vlastnú príhodu o nejakom článku v *Irish News*. Julia iba s námahou potláča úsmev, keď zistí, že ten príbeh už počula. Dermot v konflikte s mocným šéfom vydavateľstva zaujal zásadný postoj a presvedčil o svojej pravde aj ostatných. Tento človek jednoznačne rád a veľa hovorí o sebe. Dobré sa mu darilo v psychoterapii. Prestanem sledovať ich rozhovor a sústredím sa na to, čo práve hovorí Julia, keď sa rozpráva s novou spolužiačkou Mariou.

Maria sa na mňa vôbec nepodobá – nevyzerá, ako som kedysi vyzerala ja – a to ma akosi zvláštne uspokojuje. Na tvári pehy, ryšavé kučery. „Profesionálne sa venovať herectvu je zrejme veľmi náročné,“ hovorí, „no ak si si toho vedomá už vopred, budeš odolnejšia.“

Julia jej automaticky prikývne, no v kútiku duše – vlastne nie celkom tajne, pretože jej myšlienky sledujem ja – si myslí, že Maria je trochu naivná. Profesionálne herectvo je takmer nemožné. A potom, podľa mňa priskoro, sa pokarhá. Prečo by to Maria nedokázala? Kto môže tvrdiť, že nemá talent a výdrž? Napokon, niekto to robiť musí.

„Je to naozaj tak,“ povie tentoraz úprimne a myslí na to, aké ťažké je v týchto časoch byť novinárkou. *Tieto časy* nesú so sebou pečať niekoho cudzieho, ako je napríklad Tykajme-si-ja-som-Dermot, ktorý o tom porozprával ďalšiu historku. Musí sa vyžívať v tom, že má okolo seba takých pozorných poslucháčov z radov priateľov svojej dcéry.

Julia potom svoje myšlienky nasmeruje na internet a písanie blogov: ako každý, kto má prístup ku klávesnici, bez problému vychrlí hocijaký článok, netrápi sa s overovaním faktov a text už po sebe neupravuje.

„Áno. Máš pravdu.“

Maria sa usmeje. „Už mi zostáva iba presvedčiť o tom svojich rodičov.“

„Chceš to naozaj?“ Julia vie, že takáto otázka je od vecí. Ak niečo chceš dosiahnuť a veľmi po tom túžiš, asi to nebudeš chcieť priznať.

„Ja...“ Maria sa už chystá povedať áno, že chce a túži po tom už niekoľko rokov, no potom sa zháči a chvíľu rozmýšľa. „Myslím si, že by som pre to neurobila *všetko*... alebo hocičo, nevyšpala by som sa s niekým len preto, aby som sa dostala ďalej, ale vzdala by som sa mnohých vecí.“

„Chápem ťa,“ hovorí Julia. Ešte stále sa krími tými kyslými gumenými hadíkmi, sladkými rôsolovitými potvorami. Možno ich neskôr vyvráti. Táto nádej ešte existuje.

Maria sa usmieva a za jej úsmevom je úľava. Chodí do novej školy a má obavy, či ju ostatní budú brať vážne – to pekné dievča, ktoré túži po neskutočnej, rozprávkovej kariére –, ale kamarátstvo s múdrou, spoľahlivou a priateľskou Juliou Jacobsovou jej dodá odvahy. (Maria, veď Julia je tučná. Tučná. No pokiaľ viem, len toto dievča, ktoré mám na starosti, ma bude vedieť počúvať.)

Atmosféra na oslave sa mení. Napätie sa odrazu zvyšuje. Prvá si ho všimne Lorraine a ovládne ju zmes podráždenia a smútku. Prečo musel prísť aj on? Julia si jeho prítomnosť uvedomí o zlomok sekundy neskôr. Ahoj, Gavin.

Pôsobí upravené a pokojne, no Julia, ktorú myšlienky na neho zamestnávajú už celé mesiace, nedokáže zakryť svoje pocity – vzrušenie a úprimnú radosť, že ho vidí.

Gavin zachytí jej pohľad a kývne jej na pozdrav, usmeje sa, ale nejde k nej. Podíde k Deb. „Všetko najlepšie k narodeninám,“ povie a pobožká ju na líce. K tomuto dospeláckemu zvyku sa len tak-tak dokáže prinútiť. Podá jej lesklú striebornú darčekovú tašku. Vo vnútri je šampanské (vlastne šumivé

víno. Chcel kúpiť šampanské, ale mama mu poradila šumivé víno, lebo je to lacnejší a rovnako efektný darček. Vedela, že šampanské by pre túto spoločnosť bolo zbytočným plytvaním) a bonboniéra. Nič originálne, no Deb je dojatá. Dievčatá vymysleli lepšie darčeky ako chlapci, ktorí väčšinou priniesli balenie šiestich pív pre vlastnú potrebu.

„Vďaka, Gav,“ hovorí Deb a nakláňa sa k nemu, aby ju objal. „Ako sa ti darí?“

„Fajn.“ Pokrčí plecami.

„Vážne?“ spýta sa Deb dôrazne.

„Lorraine ti vravela?“ Odváži sa vystrúhať grimasu užialeného.

„Áno, iba dnes mi to povedala.“ Deb sa pokúša tváriť čo naj-súcitnejšie. „Neprekáža ti, že je tu?“ Určite by nič neurobila, keby povedal, že mu to prekáža. Ona sa na tom iba baví.

„Nie, je to okej.“ Gavin je príjemný chlapec. Ľudia ho majú radi. Zapája sa do vášnivých debát o politike, ale nikdy sa nevyjadruje k tomu, ako sa niekto správa v spoločnosti. V tejto chvíli si myslí: radšej som mal zostať doma. A zároveň aj: no nemohol by som neprísť na Debinu osemnástku, je to fajn dievča.

„Ozaj?“ Deb sa chystá odtiahnuť ho niekam nabok a tvári sa ako dobrá kamarátka, ktorej sa Gavin môže vyžalovať, aby to potom mohla povedať Lorraine.

„Áno.“ Najradšej by siahol do vrecka a pozrel sa na mobil alebo by urobil hocičo, aby nemusel viesť tento rozhovor. No namiesto toho sa usmeje. „Dostala si niečo pekné od rodičov?“

„Peniaze,“ odpovie Deb a zasmee sa. „Neviedela som im nič poradiť, teraz nemám nijaké veľké želanie.“

Rozpráva mu, čo dostala od niektorých kamarátov: Julia jej priniesla sériu dévédéčiek s televíznym seriálom, ktorý si už dávno chcela pozrieť, Carolyn ju obdarovala jednoduchou ta-

jomne pôsobiacou škatuľou a odporučila jej, aby ju otvorila, keď bude sama, a najmä aby ju pri tom nevideli rodičia.

„Takže nejaká erotická pomôcka,“ komentuje Gavin.

„Možno vibrátor,“ odpovedá Deb.

Deb mu ponúkne drink a Gavin ukáže na plastové vrečko, ktoré má prevesené cez plece. Osemnásť už mal, takže nie je vo veku, keď je kupovanie alkoholu menšou drámou. Tieto plechovky s jablčným muštom boli doma v chladničke a nemusel ich nikde schovávať, takže sú chladené a dajú sa hneď piť.

Jednu si otvorí a v tej chvíli prichádza ďalší zo spolužiakov, ktorého Deb ide privítať. Gavin si odrazu spomenie, že toto je prvá párty, na ktorej nie je s priateľkou.

DEVIATA KAPITOLA

Čo som si všimla na oslave Debiných narodenín:

1. Sylvia podišla k Dermotovi, ktorý bol už dlhšie zabratý do rozhovoru s Lorraine, zavesila sa doňho a šepala mu do ucha: „Preboha, nechaj už to chúďa na pokoji.“ Bud' Sylvia nie je taká nudná, ako sa zdalo, alebo sa jej začína nepozdávať, čo tí dvaja medzi sebou majú. Je od Dermota o desať rokov mladšia a Dermot kvôli nej opustil svoju ženu. Chápem, prečo ju Deb neznáša.
2. Maria a Patrick, Debin bývalý, ten, o ktorom tvrdí, že *nemá nijaký problém* s tým, že chodí s ich novou spolužiačkou („To fakt?“ pýta sa Julia a ujde sa jej iba rýchla odpoveď „No jasné, bože, dúfam, že od neho nečaká privedla.“), vyšli von na cigaretu a zostali tam takmer celý večer očarení vzájomnou blízkosťou. Maria si predstavovala, aké by to bolo, keby to bol film, aká pieseň by tú scénu sprevádzala. Nová láska, bla, bla, bla. Upokojuje ma, že Maria je úplne iná ako ja, niečo ako ja v lepšej verzii. No aj tak – ja som bola chudšia.

3. Carolyn, ktorá priniesla ten tajomný darček, pravdepodobne niečo erotické, vyprázdnila niekoľko fliaš limonády s alkoholom a chce, aby sa všetci hrali fľašu. „No, poďme,“ povedal Frank, jeden z redaktorov školského časopisu, so záujmom v hlase, ale nápad nevyvolal veľké nadšenie. „Už sme na to trochu pristarí, nie?“ povedala Lorraine hlasom, akoby sa rozprávala s deťmi. Všetci s ňou navonok súhlasili, hoci v nich prevládalo skôr sklamanie než dospelácka zrelosť.
4. Deb sa vytratila hore do svojej izby, aby otvorila Carolynin darček a dosť dlho tam ostala.
5. Každý jedol a pil, akoby to malo byť naposledy. Stôl s peknými miskami nebezpečných maškrt sa vyprázdnil a zostali na ňom iba omrvinky a rozsypaný cukor. Dalo sa už iba naslineným prstom pozbierať tieto pozostatky. Odporná predstava.
6. Keď sa Julia vracala z vecka, našla Gavina, ako sedí na schodoch a prisadla si k nemu.

DESIATA KAPITOLA

„Ahoj,“ zdraví Julia Gavina, keď si k nemu sadá. Aby sa k nemu nemusela tlačiť, sadá si o jeden schod nižšie. Gavin kývne hlavou na znak, že ju berie na vedomie. Jeho plec sa na krátku chvíľku uvoľní. „Bavíš sa?“

„Áno, a ty?“ Julia sa nevie rozhodnúť, či sa baví, alebo nie. Bola by radšej, keby vyšiel Debin plán – nijaký dozor a mama v robote. No odľahlo jej, že sa Carolynin nápad na hru s fľašou neujal. A navyše – teraz sedí pri Gavinovi, takže je to super. Najradšej by som ňou zatriasla. Pre neho je ona iba kamoška, ktorá sa s ním chvíľu porozpráva, aby nebol sám, ale nejde o nejaký romantický moment. *Julia, nepreceňuj to.*

„Áno, je to tu super.“ Gavin toho zrejme veľa nenahovorí.

„Prečo tu teda sedíš sám?“ Julia sa mierne usmeje, aby mu dala najavo, že ho nekritizuje, ale cíti s ním. No v jej slovách zaznieva aj trochu koketérie. Vyjadruje mu svoju priazeň.

Gavin sa na ňu usmeje. „Potrebujem chvíľu pokoj.“ I keď sa na ňu díva, akoby bola krásna, čo je možno dôsledok priveľkého množstva vypitých fliaš jablčného muštu, Julia zneróvní. V hrudi cíti tlak. „Mám teda odísť?“

Gavin okamžite krúti hlavou. „Nie, tak som to nemyslel.

Ostaň tu.“ V tej chvíli to tak cítil, no zároveň sa zdesil pri myšlienke, že to mohlo vyznieť hrubo.

Julia by sa s ním chcela rozprávať o Lorraine. Zároveň má však aj pocit, že by bolo fajn, keby teraz Lorraine vôbec nespomínali. Pohľady sa im stretli. Gavin sa rozpačito usmeje.

„Na to sa ma nepýtaj,“ povie.

„Na čo?“ Julia sa tvári, že nevie.

„Veď vieš na čo.“ Gavinove slová znejú znechutene, no keď sa pozrie na Juliu, znovu sa tak čudne uskrnie.

„Všetci sa ťa na to pýtajú, však?“

Pokrčí plecami. Ich súcit je iba povrchný. Neľutujú ho. Každý vie, čo sa stalo. Na takej malej škole je nemožné udržať niečo v tajnosti.

„Je mi to ľúto, Gav.“

„Je to v pohode,“ odpovie automaticky. Keď sa v ňom ozve dobrá výchova, dodá: „Ďakujem.“

„Bez jednej lastovičky ešte bude leto,“ povie Julia a odrazu znervózne. Srdce sa jej rozbúcha. Trochu sa jej krúti hlava. Sedí na oslave pri Gavinovi, ktorý s nikým nechodí, a dejú sa veci.

Gavin vydá zvuk, ktorý pripomína bručanie, no aj smiech.

„No vážne,“ hovorí Julia. „Keď na to budeš pripravený. Asi sa ešte potrebuješ dostať z –“ Tu sa jej hlas zlomí. Zdráha sa vysloviť Lorrainino meno. Nie tu a nie teraz. Veď Gavin ho nechce počuť. „Prekonať rozchod s niekým, to chce viac času,“ dodá Julia.

„Áno,“ odpovie Gavin nezúčastnene. Trauma z rozchodu s Lorraine je priveľká a nechce na ňu myslieť. Nie dnes večer. Prisdane si bližšie k stene a oprie si hlavu.

Julia vystrie ruku, aby ho potľapkala po hlave ako malé dieťa, a potom ho automaticky začne hľadiť po vlasoch. Takmer s tým prestane, chce odtiahnuť ruku a ospravedlniť sa mu (no

je také jednoduché dotýkať sa ho, je to úplne prirodzené), keď sa na ňu Gavin zahľadí. Pohľady sa im stretnú. Obaja pocítia záblesk rovnakého pocitu a vtedy sa to skutočne stane: jeho tvár sa pomaly nakláňa k Juliinej a pobožká ju. Priblížili sa k sebe nešikovne z boku, no ani jednému z nich to neprekáža.

Gavin berie Juliinu tvár do svojich dlaní, aby ju ešte raz mohol pobožkať bez nepohodlia a aby sa tomu bozku mohol úplne odovzdať. V Juliinej hlave víria myšlienky: je toto skutočnosť? O tomto toľko snívala a zrazu sa to stalo. Je to úžasné a zároveň to už presiahlo mieru. Toto nemôže dopustiť.

Na chvíľu sa ich tváre vzdialia, aby sa nadýchli, a Gavin sa na ňu zadíva celkom zmámený. Julia povie: „Gav, toto by sme nemali.“

Gavin žmurkne. „Prečo nie?“ Vzdychnie. „S Lorraine som sa rozišiel, je to okej.“

„Kedy ste sa rozišli, pred týždňom? Chodili ste spolu celé roky. No tak...“

Gavin si rukami hrabne do vlasov a ešte viac si ich rozstrapatí. „Ak nechceš, v poriadku.“

Juliu začnú štípať oči. „To nie preto.“ Myslí na to, že nechce byť pre neho iba akousi náplastou. Vyjadrí to nahlas: „Nechcem byť pre teba dievča ako sorbet, chápeš?“

JEDENÁSTA KAPITOLA

Čo viem o sorbete:

1. Je to zmrznutá zmes cukru a vody s nejakou príchuťou. Má byť jemná, nadýchaná a ľahká.
2. Používajú sa v nej typické príchute ako citrón, jahody a iné ovocie, ale môžete do nej dať aj alkohol. Jeho pridaním sa zmení bod, keď zmes začne mrznúť, takže zmes je potom jemnejšia, ako keď má iba bežnú ovocnú príchuť.
3. Mrazená zmes môže po dotyku s horným podnebí úst spôsobiť krátkodobú intenzívnu bolesť hlavy.
4. Jedna porcia v bežnej reštaurácii obsahuje asi 150 kalórií. Je to asi polovica množstva kalórií v šľahačke. Sorbet škodí menej ako zmrzlina, ale nepôsobí priaznivo. Chuť má lepšiu ako ostatné vlastnosti.
5. Na jedálnom lístku je zvyčajne medzi dezertmi, no pri osobitných slávnostných príležitostiach, ako sú svad-

by, sa môže podávať aj medzi jednotlivými chodmi na neutralizovanie chuti. Človeka nastaví tak, aby zjedol oveľa viac, ako by inak zvládol. Táto pochúťka nie je teda plnohodnotným chodom, ale iba niečím, čo pomôže zabudnúť na chuť a množstvo toho, čo ste zjedli predtým, a umožní vám ďalej hodovať.

6. Toto je novinka. Keď Julia povie „sorbetové dievča“, má to už svoju históriu. Už dávno si predstavovala, že to povie, možno Gavinovi, a možno dokonca v takejto chvíli. Keď o tom však vtedy uvažovala, bolo to vtipné a originálne, ale určite nie niečo, čo by ju dusilo a čo by pociťovala ako bolesť.

DVANÁSTA KAPITOLA

Pochopiteľne, Gavin je zmätený. „Čože?“

Julia sa začervená. „Vieš čo, nechajme to tak,“ povie. Vie, že musí zmeniť tému. Hneď. „Prepáč.“ Ani sa na Gavina nepozrie. Len vstane a s hrmotom zbehne dolu schodmi a pokúsi sa vbehnúť do vecka, ale je obsadené, takže vybehne von, aby sa s nikým nemusela stretnúť.

Je tma a v záhrade Debinho domu nie je nikto okrem Marie a Patricka, no tí sú svojou blízkosťou takí zaujatí, že by si nikoho iného nevšimli. Julia počuje ich cmukavé bozky, hoci stojí dosť ďaleko od nich. Oprie sa o stenu domu, akoby chcela byť neviditeľná. Nemáš šancu, Julia, ani v tejto tme.

Zvuky ich bozkov, ktoré pripomínajú intimitu iných ľudí, jej vženú do očí slzy. Tak túži, aby ju zažila aj ona, no zároveň má strach, čo by sa mohlo stať. Nie je sorbetové dievča, bezstarostná a hlúpa, ktorej neprekáža, že iba vydláždí cestu inej.

Tu sa vrátíme späť: na chvíľku sa znovu ocitáme v Juliinej izbe, no je štíhlejšia a má iný počítač. Toto sa odohráva pred tým, než sa zomleli udalosti na párty, a jediné, na čo Julia myslí, je: *má ju radšej, má ju radšej*. Zožiera ju to. Gavin a Lorraine? Alebo niekto iný? Nie som si istá.

Sme opäť na oslave a Julia nemôže uveriť, že slová „sorbetové dievča“ pred chvíľou nahlas povedala Gavinovi. Asi si pomyslel, že sa zbláznila. Pravdepodobne si to ešte stále myslí. Neviem sa teraz k nemu dostať a zistiť, čo robí. Som tu s Juliou a netuším, čo sa deje v dome, teda okrem toho, čo si viem domyslieť (pijú, smejú sa, flirtujú, intrigujú). Tu vonku môžem iba dosvedčiť, že Maria a Patrick sú zaľúbená dvojica, aspoň v tejto chvíli, no to už nie je nijaké tajomstvo. Cmuk. Cmuk.

Podľa môjho názoru záchrancu-profesionála, ak toto moje poslanie možno považovať za prácu, je to klasický prípad nedostatku sebavedomia tučného dievčaťa. Ak sa obáva, že Gavin by ju mohol považovať len za svoje dievča na zmenu chuti, čo iné od seba očakáva? Chalani nemajú radi tučné dievčatá. Hovoria, že sa im páčia „ozajstné ženy“, no v skutočnosti im ide iba o to, aby mali veľké prsia. Ani stehná, ani brucho, ani veľký zadok. Chcú dievčatá s postavou koža a koža.

Dovoľte mi povedať jedno: myslím si, že by ste si nemali formovať postavu kvôli nejakému chlapovi, ani nikomu inému. Mne na nikom natoľko nezáležalo. Vo svojom vnútri, vo svojej najhlbšej podstate sa túžite ubezpečiť, že ste silnejšie, keď so sebou nenosíte ochabnuté svalstvo a tuk. Vy o tom rozhodujete. Ste silné, zaslúžite si obdiv.

Julia si sadne na zem a kolená si pritiahne k brade. Spomína si na chvíle, ktoré s Gavinom prežila za posledný rok. Vtedy sa dotkol jej ramena a spýtal sa jej, či sa už upokojila, keď sa nazlostila, že učiteľ angličtiny doškrtal jej esej červeným perom. Myslí na to, ako s ním pracovala na článkoch a opravovala mu chyby v textoch, ako sa smial, keď mu povedala, že by potreboval tréning, ako sa zbaviť svojho zlovyku spájať vety iba čiarkami (je to aj môj problém). Vzdychne.

Chce ho a ja ju trochu aj ľutujem. Julia, bola by si šťastnejšia, ak by si bola štíhlejšia.

Nepočúva ma. Snaží sa presvedčiť samu seba, aby využila šancu, ktorá sa jej teraz núka, a hovorí si, že je možno čas to prekonať. Takto rozmýšľa o všetkom. Tučnote? Smútku z rozchodu?

A potom sa vracia späť k ostatným, plná nádeje a s vytýčeným cieľom.

Julia, toto nedopadne dobre. A ja si odrazu uvedomím, že ju chcem zachrániť. Chcem, aby už nebola taká objemná. Aby bola silná.

TRINÁSTA KAPITOLA

Tam je, ešte stále sedí na schodoch. Gavin. Prsty má vpletené do vlasov nejakého dievčaťa. Ich tváre sa dotýkajú. Počuť rovnaký zvuk, aký Julia počula vonku, kde boli Maria a Patrick – niečo medzi mľaskaním a vťahovaním vzduchu. Chvíľu jej trvá, kým zistí, že tie tmavé kučery sú Carolynine.

Mala som pravdu, žiada sa jej priznať s náznakom pocitu víťazstva. Možno by ten pocit mohla vyjadriť tým, že by zdvihla zaťatú päť a prejavila by tak trochu samolúbosti – mala pravdu, on sa už zamerlal na iné dievča. Tak rýchlo. Nie je ničím výnimočná. Bola iba v správny čas na správnom mieste. A Carolyn je zábavné dievča, ktoré neanalyzuje, čo za tým *môže byť*. Julii príde na um slovo „štetka“, a hoci to označenie a jeho obsah neznáša, rada by ho vyslovila. No nemôže povedať nič, iba sa díva, ako sa tí dvaja bozkávajú, a potom sa prinúti obrátiť sa a odísť. Chce sa vrátiť k ostatným, no v tej chvíli sa zrazí s Dermotom Keenanom.

„Pardon, prepáčte, ospravedlňujem sa,“ povie mu s pohľadom upretým na jeho nohy. Je to hrozná párty, prebleskne jej hlavou. *Tak ti treba, Julia*. Potom si trochu hystericky položí otázku: je toto, čo sa deje, skutočne?

„Nič sa nestalo,“ odpovie on s úsmevom. „Vidím, že ideš za svojím cieľom.“ Julia zdvihne zrak a pozrie mu do očí. Dermot Keenan zbadá jej uslzené oči a vie, že sa rozplače znovu. Svoju ruku zasunie pod Juliinu pažu. „Julia, čo sa stalo?“

„Nič.“ Samozrejme, že nehovorí pravdu. Len sa odtiaľ chce čo najrýchlejšie dostať preč. Teplo jeho ruky a *záujem*, ktorý prejavil, ju hlboko zasiahnu.

„Deje sa niečo?“ Pozrie sa ponad jej plece. Na schody nemá výhľad, a tak nevidí ani Carolyn a Gavina v objatí. Myslí skôr na to, čo by sa mohlo diať hore v spálňach. Vžije sa do úlohy seriózneho rodiča a možno sa už chystá, že nejakému pubertálnemu chlipníkovi dá riadnu príučku a možno aj zaucho.

Julia si s ním vymení pohľad. Je múdra, zisťujem: nielenže veľa číta, ale je aj bystrá, lebo presne uhádne, na čo Dermot Keenan myslí. „Nie,“ povie. „Všetko je v poriadku.“ Dermot Keenan pokrčí plecami a Juliu pustí. Útechu nepotrebujem, myslí si Julia, aj keď vyššia moc, ktorá ma poverila týmto poslaním, by nesúhlasila.

„Ty si –,“ začne, no ona ho zdvorilo preruší.

„Ďakujem, že sa tu o nás staráte,“ povie Julia, i keď to znie zvláštne. Dermot Keenan je čiastočným hosťom. Už v tom dome nebýva a neďaleko miesta, kde teraz s Juliou stoja, kedysi na stene visela zarámovaná fotografia, na ktorej bol on a Debina mama Tracy. Zakaždým, keď k nim Julia príde, zaráza ju, že tá fotografia tam už nie je.

„Julia,“ osloví ju, ale ona už otvára dvere do obývačky. Nevie, či Dermota neznáša pre to, čo urobil Deb, keď ju ako jej otec opustil – medzi najlepšimi kamarátmi to tak bežne funguje. Na chvíľku si spomeniem na Helen, no potom sa prinútim myslieť na niečo iné.

Dnu v obývačke sa spolu bavia Lorraine a Deb. Julia sa rozhodne, že im nepovie o tom, čo robí Lorrainin bývalý priateľ.

S Debinou záľubou v klebetách a Carolyninou prostorekosťou to pravdepodobne na konci párty aj tak už budú vedieť všetci.

„Počujte, ja sa už chystám domov.“

To vyvolá na ich tvárach zdesenie, ktoré je pravdepodobne úprimné. „Ale nie, nechod' ešte,“ povie Deb.

„Áno, zostaň,“ pridáva sa Lorraine. „Veď ešte nie je tak neskoro.“

Tlak v Juliinej hrudi narastá. Musí odtiaľto vypadnúť, iné ju nezaujíma. „Nie, ja fakt už idem.“

Keď povedala to, čo slušnosť káže, a požiadala Juliu, aby ostala, Lorraine má pocit, že už nič viac nemusí podniknúť. Deb ešte chvíľku nalieha (ale no tak, ešte chvíľku ostaň, veď mám *narodeniny*), no Julia si v tej chvíli vymyslí, že ju už celý deň bolela hlava a nezabral jej ani Panadol. Potom nasledujú objatia a rozlúčka, Julia si vezme kabát a ticho za sebou zavrie dvere. Vonku sa schladilo: prišla jeseň. No našťastie neprší. Pustí si hudbu, slúchadlá prehrávača si zavedie do uší, ruky si vloží do vreciek a kráča domov. Ide rekreačným tempom, nie svižnou, ani športovou chôdzou. Čo keby si bežala, Julia, skús pocítiť v sebe ten stúpajúci adrenalin, až kým nebudeš mať dojem, že si ľahšia ako vzduch, skús to. Nereaguje.

Pri najbližšom rohu stretne chlapca, ktorý ide oproti nej. Julia stopne svoj prehrávač. „Ahoj,“ povie chlapec, „ty už ideš domov?“

„Hej,“ odpovie mu Julia so širokým úsmevom. Poznajú sa z redakcie, no veľmi sa nezblížili. Je na ňom niečo, čo mi – nie jej – pripadá známe. Golier na saku má vyhrnutý, klobúk zasadený hlboko do čela. Je tma, no –

„Ešte sa tam oslavuje?“ To ho zaujíma viac ako dôvod, prečo odišla. Will. Tak sa volá ten chlapec.

Ich hlasy sa strácajú. Sme spolu v posteli, ja a Will. Stalo sa to

asi pred rokom, možno trochu dávnejšie. „Si nádherná,“ vraví a rukami ma hladí po celom tele. Nie som. Viem, že to nie je pravda. Nie som dosť štíhla. Ešte nie. On tomu však nerozumiem.

„Ty nemusíš držať tú hlúpu diétu, chápeš?“ vraví. „Páčiš sa mi taká, aká si.“ Niečo v očiach ma zaštípalo. Teba sa to netýka, mám na jazyku, ale stratila som hlas. Pritiahnem si ho k sebe. Pobožkám ho. Už nemôže nič povedať. Nikdy nepovie to, čo treba.

Načiahnem sa a zhasnem lampu pri jeho posteli. Tma. Chce, aby sme sa milovali. Stále chce sex. Nemám proti tomu nič, keď sa na mňa nedíva. Ešte nie som dosť štíhla. Ešte nie som dosť dobrá.

Neviem, prečo som s ním išla do postele, teda okrem toho, že to chcel a ja som mu to želanie mohla splniť.

Keď sa znovu prenesiem do súčasnosti, Will už prišiel na oslavu, Julia dorazila domov a zastavila sa v kuchyni, aby si našla niečo na jedenie.

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

Will nebol mojou životnou láskou, ak veríte, že také niečo existuje. Ja nie.

„Láska nie je pre nás,“ vravievala Helen v nemocnici, keď sme sa vykradli z postelí, aby sme mohli spaľovať energiu rýchlou chôdzou po chodbách. Je pre bežných ľudí. Slabocho. My sme iné.

Doktorka Fieldsová sa pýtala na Willa. A na moje vzťahy s chlapcami. Myslím si, že to bol jej štandardný postup. Helen sa mi priznala, že jej nikdy nepovedala o svojom otčimovi. Bavili sme sa na tom, ako doktorku Fieldsovú zavádzame. Ja som jej o Willovi rozprávala na celom jednom sedení a hovorila som jej aj také podrobnosti, ktoré som si buď už nepamätala, alebo ktoré som si úplne vymyslela. Ani teraz si už nedokážem spomenúť na jeho priezvisko. Nakoniec to doktorka uzavrela štandardne: vzťah s Willom je príliš čerstvý a nemôže byť tým veľkým spúšťačom, ktorý hľadá, a teda ani hlavnou príčinou môjho ochorenia. Myslím si, že nás nemala rada, napriek tomu, že sa tvárila zúčastnene a s vážnym výrazom na tvári si robila poznámky. Určite jej odľahlo, že už nie som jej pacientkou.

Helen mi chýba. Keď sa Julia v nedeľu ráno zobudí, v kuchyni ju čakajú bohaté raňajky. Opekaná slanina, pečené klobásky a krvavnička, z ktorých prská a vyteká masť. To je na mňa priveľa, chcem späť svoj život v minulosti, alebo aspoň to, čo z neho zostalo. Potrebujem byť s Helen.

Na návštevu Helen zrejme nie je *priskoro*. Prichádzam k domu, v ktorom, myslím, bývala, a predpokladám, že už je doma z nemocnice. Sedí vnútri pri raňajkách s mamou, otčimom a nevlastným bratom a jedia hrianky.

Toto je pre ňu náročné. Zahryzá do suchej hrianky, na ktorej nič nemá, ani nutelu, ani nič iné, čím majú ostatní členovia rodiny hojne natreté svoje chleby.

Helen, nerob to. Prečo sa takto trápiš? Musím sa pokúsiť zasiahnúť, aj keď ju nemám na starosti a nemyslím si, že by niekedy mohla na mňa zareagovať. Viem, že Helen by si dala povedať. Ja tá poznám. Viem, že ty takáto nie si. Viem, že chceš skončiť už po dvoch sústach. Dve sústa stačia. Pamätáš sa, čo sme si hovorievali? Vždy keď odmietneš jedlo, urobíš krôčik k chudej postave. Spomeň si, akú veľkú moc má tvoje „nie“, aká slasť sa ti rozleje po celom tele a ako tá nakopne.

Prežúva, prežúva a prežúva, až napokon prehltnie. Jej mama ju s obavou pozoruje a Helen na ňu vrhne nahnevaný pohľad. „Prestaň, mama.“ Keď tam nebol otčim, vždy ju volala maminka alebo mami.

Mama cíti napätie. „Som taká rada, keď vidím, že ješ,“ povie. Bez toho, žeby som chcela, sa napájam na jej myšlienky. Veď čo si mamy *v skutočnosti* myslia, keď hovoria také veci? Helenina mama nerozumie, prečo jej dcéra nechápe, ako veľmi jej na nej záleží, ako veľmi – nie, nechajme to. Odpútavam sa od jej úvah a túžim pevne stisnúť Heleninu ruku.

„Nechcem, aby si ma sledovala.“

„Nebuď taká, Helen,“ povie otčim.

„Aká?“ zasyčí Helen. V jej tmavých očiach sa zračí hnev.

„Nechaj ju, Neil. Je chorá.“

„Chorá,“ opakuje Helen posmešne.

„Prestaňte,“ zasiahne mama.

Helen znovu zahryzne do hrianky. Usiluje sa vymazať si túto scénu z hlavy. Najradšej by vymazala všetko. Nechce tam s nimi byť. A vlastne nechce ani jesť. No vie, že jesť musí. Hlboko vo vnútri má novú istotu: musí jesť.

Rada by som zasiahla a vzala odtiaľ Helen preč. Je to zlé. Čo sa jej stalo? To je už priveľa.

Čo sa *stalo*?

A s tou istou otázkou sa ocitám v inej miestnosti. Keď spoznám, kto v nej je, zatúžim, aby som znovu mohla prevracať oči a stráhať rozličné grimasy. Pravdaže, aj Susan je už doma z nemocnice. Vždy tam bola skôr akoby na výlete, nie ako pacientka.

Na stenách jej izby sú koláže s obrázkami rozličných spisovateľov, básnikov a autorov piesní. Koláže. Robiť ich je kreatívne, terapeutické, bla, bla, bla. Mňa sa to netýka.

Radi to odporúčajú, pretože to dokážu aj tí, čo nemajú žiadne nadanie. Aj keď ani neviete držať nožnice, krivé okraje obrázkov vystrihnutých z lesklých titulných strán časopisov budú vyzeráť ako umelecký zámer.

Susan práve píše do hnedého zápisníka so zlatou ozdobou a listovou potlačou a tvári sa pri tom vážne. Strana sa začína vetou: *V noci sa mi zasa snúvalo o Sylvii Plathovej.*

Nemôžem si pomôcť, je to ako pri autonehode. Pohľad mi padne na ďalšiu vetu: *Chcela som sa odpútať zo Zeme, aby som už nemusela byť pripútaná k tomuto trápeniu.*

Všimnite si, že použila minulý čas. Je to totálna amatérka. Červené jazvy jej vykúkajú spod rukávov, no nikdy nie sú dosť hlboké.

Na toto som nikdy nemala žalúdok: Iba toľko krvi, aby sa ľudia o ňu báli a aby sa dostala tam, kde sme boli aj my.

No už som tá videla aj zblízka, zubatá s kosou.

Odhaliť si sa mi v celej svojej ohavnosti a zlobe.

Už viac si to neželám.

Nechcem to, keď som ju tam videla, tú prázdnu schránku.

Mohla byť hocikým.

Pilotka. Učiteľka. Lekárka. Ošetrovatelka zvierat.

Matka. Riaditeľka firmy. Archeologička.

Maliarka. Herečka. Účtovníčka.

No rozhodla sa pre štíhle telo.

Vybrala si smrť.

Ja si vyberám život.

Vyberám si život.

Život.

Nuda, to tvoje opakovanie, Susan. Veď to chápeme. Pohľadom som zabľúdila na horný okraj stránky. Och, to nemôžeš! To nerob!

Názov básne je *Vznášanie*. Pod titul tá potvora napísala svojím trápnyim vyumelkovaným písmom *Na pamiatku Annabel*.